

Sygnatura akt VI Ka 125/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 maja 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.

G. S.

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r.

sprawy B. J. (1), syna M. i J.

ur. (...) w G.,

oskarżonego z art. 77§3 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 9§3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 6 listopada 2015 r. sygnatura akt III W 33/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. zmienia punkt 1 zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej grzywny do 600 zł (sześćset złotych);
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata B. J. (2) kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, którymi obciąża Skarb Państwa, a nadto od opłaty za obie instancje.

Sygn. akt VI Ka 125/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia należało zmienić pkt. 1 zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru grzywny do 600 zł.

Na wstępie jednak – choć obrońca wyrok zaskarżył jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o karze – potrzeba było podkreślić, że Sąd I instancji starannie i prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dokonał trafnej analizy oraz oceny przeprowadzonego na rozprawie główniej materiału dowodowego. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych okoliczności przypisanego B. J. (1) czynu, jak

również sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą najmniejszych wątpliwości. Także przyjęta przez Sąd Rejonowy kwalifikacja prawna rozpatrywanego wykroczenia skarbowego jest prawidłowa.

Skarżący formalnie nie kwestionował ustaleń faktycznych Sądu orzekającego, jednakże zarzucając rażąca niewspółmierność wymierzonej kary odwoływał się jednak do nich. Potrzeba tym samym podkreślić, że oskarżony z całą pewnością nie uregulował w wymaganym przez ustawę terminie prawidłowo wyliczonych przez siebie, zadeklarowanych oraz pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Operacja artmetycznego wyliczenia owych zaliczek była przy tym równoznaczna z ich pobraniem. Wypłata poszczególnym pracownikom wynagrodzeń następowała bowiem w kwotach pomniejszych o rozmiar tychże zaliczek – tj. w rozmiarach netto, nie zaś – brutto.

Nietrafne było zatem powoływanie się na realny brak środków pieniężnych pozwalających na wywiązanie się z obowiązku podatkowego na rzecz Skarbu Państwa we właściwym terminie. Tym bardziej na potraktowanie tego rodzaju rzekomego braku jako okoliczności łagodzącej, mogącej mieć wpływ na ocenę wysokości wymierzonej kary grzywny.

Identycznie – w podobnych kategoriach w żadnym wypadku uznawać nie było można – jak pisze apelujący – wystarczających dochodów firmy (...), aby udźwignąć skutecznie ciężar zarówno wynagrodzeń pracowniczych, jak i powinności publicznoskarbowych. Celem prowadzenia działalności gospodarczej nie jest bowiem utrzymanie pełnego zatrudnienia w przedsiębiorstwie, czy też zapewnienie miejsc pracy, lecz uzyskiwanie zysku przy równoczesnym wywiązaniu się z obciążeń finansowych względem Skarbu Państwa. W przypadku pozyskiwania „zbyt niskich dochodów” niezbędne jest zredukowanie zakresu działalności gospodarczej do rozmiaru zezwalającego na wywiązanie się z obciążeń majątkowych w stosunku do fiskusa, przykładowo poprzez redukcję zatrudnienia.

W żadnej mierze nie można natomiast „przerzucać” skutków swych własnych niepowodzeń gospodarczych na barki Skarbu Państwa, a tym bardziej innych podatników regularnie opłacających należności podatkowe. Sytuacje takie są niedopuszczalne, toteż w najmniejszym stopniu nie usprawiedliwiają oskarżonego i nie mają znaczenia w sferze odpowiedzialności za popełnione wykroczenie skarbowe.

Podobne uwagi odnieść należy do kwestii niemożności wyegzekwowania długów od własnych kontrahentów. Nietrafny jest również pogląd obrońcy w materii braku uporczywości w zakresie zalegania z terminową płatnością należności podatkowych po stronie B. J. (1), spowodowanego czynnikami – wedle poglądu autora apelacji – od oskarżonego niezależnymi. B. J. (1) działalność gospodarczą prowadzi bowiem na własne ryzyko, ze wszelkimi tego konsekwencjami, które ma w tego rodzaju sytuacji obowiązek ponosić, zaś uporczywość, o jakiej mowa w regulacji art. 77 §3 kks wynika z długotrwałości niewywiązywania się oskarżonego z powinności podatkowych.

Wywody obrońcy w przeważającym stopniu nie prowadziły zatem do skutecznego podważenia trafności rozstrzygnięcia o karze. Skarżący jednakże prawidłowo zwrócił też uwagę na okoliczność ostatecznego wywiązania się B. J. (1) z zaległości podatkowych objętych przedmiotowym postępowaniem (jakkolwiek miało to miejsce po upływie ustawowych terminów płatności). Fakt ów – będący jednak istotną okolicznością łagodzącą – nie został dostrzeżony przez Sąd I instancji, ani też uwzględniony przy ferowaniu orzeczenia o karze. Zapłata zaległości miała przy tym miejsce jeszcze przed datą wszczęcia w sprawie niniejszej – dochodzenia oraz przed przesłuchaniem B. J. (1) w charakterze podejrzanego, tj. przed dniem 30 października 2014 r. (vide: k.13 i 16-17).

Pokrycie wspomnianych należności przekonywało jednak o dobrej woli oskarżonego i wpływało zarazem znacząco na złagodzenie jego odpowiedzialności za popełnione wykroczenie skarbowe, czego wyrazem była zmiana pkt. 1 zapadłego wyroku i obniżenie kary grzywny do kwoty 600 – zł.

Sąd Okręgowy nie doszukał się natomiast – na tle okoliczności sprawy, w szczególności tych, które omówione zostały na wstępie – podstaw, by od wymierzania kary odstępować, gdyż prowadziłyby to w praktyce do pełnej bezkarności oskarżonego, zaś okoliczności o charakterze obciążającym jednak przeważały.

Z tych wszystkich względów w pozostałej części wyrok utrzymany został w mocy.

O należnościach obrońcy z urzędu za drugą instancję oraz o wydatkach postępowania odwoławczego i opłacie (za obie instancje) orzeczono jak w pkt. 2 i 3 wyroku niniejszego.